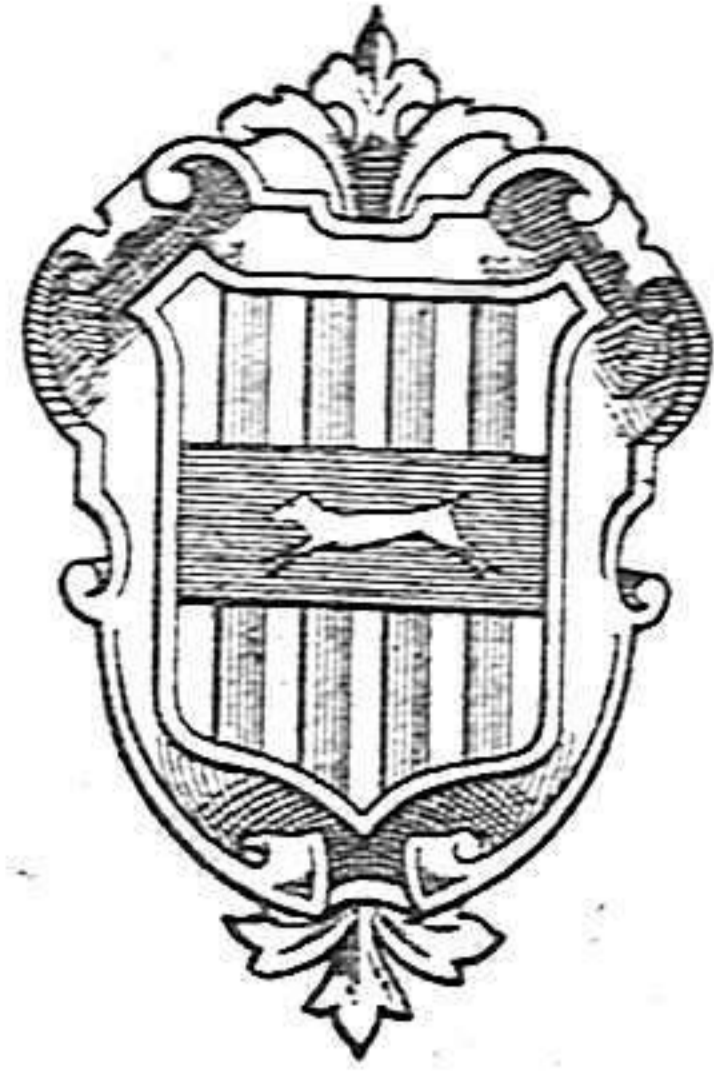


La Veu d'Inca



REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.-INCA.

Any IV

SETMANARI POPULAR
INCA 25 DE MARS DE 1918

Núm. 168

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

Jesucrist Espos de Sang

No és hora ara, estimats germans i caríssims fills, d'explicar-vos el complement de les admirables núpcies de Déu amb la Humanitat, la enfrontització de l'inefable matrimoni de l'Anyell immaculat que descriu l'apòstol Sant Joan en el misteriós llibre de l'Apocalipsis (1) ni l'etern sopar de bodes amb que seran solemnitzades dites núpcies amb l'assistència de innumbrables convidats, segons la meravellosa figura amb que vegé la glòria celestial i eterna el vident de Patmos; no estem encara a la glòria, en els cims lluminosos de la montanya santa de Sió, en el lloc de la benhaurança i felicitat, perquè l'Espòs de la Humanitat no se vos mostrarà a vosaltres, igualadins, resplendent de glòria, sinó cobert com d'un sagnant mantell de porpora, encès d'amor i com Espòs de sang.

I com Nos, devem, ademés, per raó del nostre ministeri, encendre el vostre cor en amor de Jesucrist, i, els amorosos afectes de l'ànima més inflamen contemplant l'inefable desfici i el sacrifici que Ell patí per a enllaçar-se amb la humanitat, per a alçar-la a la dignitat d'esposa i com a tal fer-la participant, no solament de sos drets eternals, sinó també de la seva pròpia vida divina, volent que Déu i els homes fessin vida comuna en l'etern repòs de la glòria, per això vos parlem més principalment de la boda de sang que representa el Vostre Crucifix.

En tot matrimoni l'espòs comunica a la esposa la seva categoria, els seus honors i la eleva a la seva classe. La esposa del rei és reina encara que procedeixi d'una classe inferior; el Fill de Déu a l'esposar-se amb la Humanitat, en la Persona Sagrada de Jesucrist, devia, doncs, dividinitzar-la; i com Déu no fa les coses com els homes atenent a la exterioritat, a les apariències, sinó que Ell les transforma de manera que sien lo que per l'exterior semblen, volgué infondre a la Humanitat un mèrit superior al que li pertanyia per sa naturalesa, volgué adornar-la de gràcies divines, purificar-la fer-la hermosa i digna de seure en el trono de la glòria eterna. Per això, per la efusió de la Sang de Jesucrist, Déu comunicà sa pròpia

virtut als homes. Començà per expel·lir d'ells el torpiment del pecat, que com una fondíssima vall separava a l'home de Déu; després ens comunicà la gràcia divina, és a dir, una hermosura sobrenatural exigida per la perfecció divina. La Sang de Jesucrist és la substància, la raó d'ésser de tota la Religio cristiana, de sos dogmes, de son culte, de ses esperances, de ses alegries i de sa glòria; perquè la Religio és una aliança entre Déu i els homes i aquesta aliança i matrimoni fou segellat amb la Sang del diví Anyell, i tot contracte perd son caràcter i eficàcia si perd el segell que l'autoritzava.

La mística Esposa de Jesucrist, és a dir, la Humanitat regenerada, nasqué de la Sang divina; s'alimenta d'ella, en ella té ses delícies i sós mèrits i ses esperances. Per això Jesucrist és un Espòs de sang. Del seu costat ferit per la llança del soldat eixí sang i aigua símbol del sagrament de la generació, allí en el Calvari començà la regeneració de la Humanitat, la nova Humanitat, la Humanitat eterna, la Esposa de Déu. La creu fou el llit del desposori, la corona d'espines la corona nupcial, els claus de les mans l'anell de bodes, i obri l'Espòs de sang els braços alçat dalt de la Creu per a abraçar a tota la Humanitat, per a abraçar-la com a Esposa estimada; i, com Ell mateix havia pronosticat (1), un cop fou alçat sobre la terra, tot ho va atreure, i aquella Sang que'ls juens vessaven amb rabia, els àngels amb devoció l'adoraven, i els homes la veueren perquè saben que aquesta sang és el dot de l'Esposa divina, el ídol que té la Humanitat regenerada per a unir-se amb Déu. Perquè sense la efusió de la Sang de Jesucrist no existeix la remissió dels pecats (2) ella netja i purifica al món; i quan nosaltres en el Sagrament de la Penitència amb la fe en Jesucrist i amb el dolor de les nostres culpes obtenim la purificació de les nostres ànimes, quan la Humanitat se purifica per medi dels Sagraments, és perquè queda banyada en la Sang de l'Anyell immaculat, o bé podem

(1) Joan., XII, 32.

(2) Hebr., IX, 12.

dir, usant el llenguatge figurat del sagrat llibre de l'Apocalipsis, que renta ses vestidures en la Sang de l'Anyell immaculat.

I en totes les visions profètiques, tant del Vell com del Nou Testament, la purificació de la Humanitat, sa preparació per a les bodes eternes, les joies i els vestits amb que s'adorna la Esposa, és a dir, la Humanitat disposada per a unir-se amb Déu, i l'Espòs celestial, Jesucrist, vestit amb l'hàbit nupcial, hermós i resplendent per a atreure's l'amor de la Esposa, a tots dos ens els presenten adornats i revestits de la porpora, real, tenyits amb la Sang de l'Anyell diví, que's vessa dalt de la creu i en el cim del Calvari per a que tota la Humanitat quedés espargida per la preciosíssima Sang.

† JOSEP TORRAS I BAGES, Bisbe de Vich.

PROCESSÓ

IMPRESSIÓ DE SETMANA SANTA

Per la frescor de Mars perfum de violetes,
celatge moradenc per l'horitzó flotant
i sobre l'esperit les uncions secretes
del dia moridor... Era'l Divendres Sant.

Baixant entre ciprers desde'l vehí Calvari
seguia poc a poc la llarga processó:
brillaven ja sos llums, i el càntic funenari,
de lluny feia sentir sa lenta oració

Les notes d'aquell cant, com un vol d'aus nocturnes

per l'auca de la nit giraven vagament,
fins a tocar del puig les roques taciturnes.
fins a morir avall pel remorós torrent.

Cendrosos olivars i bosc obscur i roques,
i camps de sembradius fonien les colors,
surgint com un trofeu palmeres d'altres soques
demunt un llunyedà de pàlides blavors.

Com una reina en dol de tràgic infortuni
la lluna amb roig esguart de dins la mar sortí,
com escampant recorts d'un altre pleniluni
en que suor de sang guaità a Gethsemani,

Semblava ella parlar de l'única diada
en que el sol per horror va coure'l gran ull seu,
i en que ella cap el tart vegé l'Immaculada
plorar sobre'l cós fret la mort de son fill Déu.

Llavors mon esperit volá din l'harmonia
del cant i la vesllum, de l'hora i dels recorts,
i al fons de lo indecís pintá ma fantasia
l'inmensa processó que formen vius i morts.

I vet aquí que arreu generacions passaven;
misèries i esplendors, lo dèbil i lo aspriu;
i, essent tan diferents, d'enfora s'igualaven,
com son iguals de lluny les ones d'un gran riu.

Mes, alta demunt tot, se veia la figura
del abatut suprem, del home de dolors,
vessant amor sublim del fons de s'amargura
i de sa horrenda creu un rastre de dolçors.

Irradiava llum son cap cenyit d'espines,
llançant sobre aquest món un raig net i suau;
i com dins un boirí de llàgrimes divines
li feia nimbe entorn l'arc-iris de la pau.

Blanc d'inmortals amors i d'odis implacables,
demunt l'oneig del temps seguia son camí,
mostrant-se, mai confús, entre corrents mudables,
profondament humà, profundament diví.

Profondament humà de penes i tendresa,
profondament diví d'oracles i virtut:
bé's veia esser l'Ungit de eterna realesa
per Salvador del món culpable i decaigut.

Ell Victima innocent, redempció sens mida;
Ell consol infinit, un Deu qui sap plorar;
Ell sant treballador, exemple i llei de vida;
Ell mestre del morir qui pot ressuscitar...

Es l'únic qui desclou el llibre del misteri,
tancat amb set segells que mai obrí ningú...
Es Ell que a terra i cel aixampla son imperi...
Ell és principi i fi. Ell és qui ho fa tot ú.

Adoren cels de cels davant sa faç humana,
adora també'l món, adora fins l'infern,
puis tot lo que contra Ell s'aixeca en lluita vana,
baix de sos peus rendit, acreix son soli etern.

Això per un moment amb claretat intensa
llavors més be que mai vegé mon esperit,
mentres moria el sò i per la volta immensa
s'alçaven transparents les ombres de la nit.

Miquel COSTA LLOBERA, Pre.

LA VERGE DELS DOLORS

"O vos omnes qui transitis per
viam, attendite, et videte, si
est dolor sicut dolor meus."
Gèrem. Thren. I

Sota l'arbre sant
la Verge sospira
veient mort el fruit,
el fruit de la vida;
el fruit és Jesús, ...
Ella bé no sabia;
que l'arbre és la Creu,
la Verge és Maria
Paraules que diu
el cor estristien:
—Jo'n tenia un fill,
millor no hi havia;
l'han prés i lligat,
i en Creu ara expira!
Roseret del cel
que en mon cor flories,
tes flors; què s'han fet
puix sols trobo espines?
Vosaltres que amau
camí de la vida,
cap pena hi heu vist
semblant a la mia?

Mn. Jacinto Verdager.

A MON BON AMIC I NOVELL POETA

FRA JAUME ROSSELLÓ T. O. R.

Vostra gentil i bella poesia
que l'estranya figura eus ha inspirada,
del nostre bon Sant Crist, que fonc trobada
alà la la plaia vora'l mar, un dia;
mo li me plau: tot, tendresa i melodia,
amor i anhel fervent, esplendorós;
sublim retaule d'expressius colors
que evoquen vells recorts a ma memòria!...

¡Quina llàstima no sabrer la història
d'aquest rar Crucifix, misteriós!

Moltes mercès, per la dedicatòria,
encar que no'm meresca fals honors.

Pere d'A. Mulet

RECONCILIACIÓ

La primavera encare no gosava a riure
esperant que passàs el dia del Gra Dol,
esperant que lluis l'alegria del Dissapte de
Pasqua.

Queia el dia plè de suavitats melancòni-
ques i clares. L'horitzó era tenyit de dolce-
ses fonadisses, daurades, pàl lides com la
mort lenta d'un mig riure sobre els llavis
rosats d'un infant qui se dorm.

Dins l'atmosfera crepuscular una mica
caliginosa, lleugeramente gris moradenc,
la petita vila aplegava ses cases blanques
i humils entorn de l'esglèsia descolorida
com a rossa de vellura, formant un conjunt
d'irregular marginalida boscana.

El poble batejava en anormalitat. Les
dones llestes de feines, totes endolades,
embolcat el buste dins grans mantos de
merin, recorrien els Passos devotament,
resant les *Mil Ave Maries*. Qualque jorna-
ler endarrerit, amb l'eina a l'espatlla, atra-
vessava com un anacronisme els estols fe-
menins.

El crepuscle moria. El cel se mullava de
llàgrimes voladores, llàgrimes de pietat,
llàgrimes d'amor infinita.

Les dones en fileres de gran comunitat
cristiana conferien a l'esglèsia.

En el presbiteri s'alçava la *Casa Santa*,
devall una gran cortina vermella. En mig
apareixia el Monument, la *Presó* envoltada
de ciris il·luminant la nit. A cada banda
feien centinel·la dos *centurions*, heroica-
ment immòbils, amb èlm i corassa de llana
llarga i túnica curta, color de carn, en for-
ma de faldallins.

L'esglèsia s'omp'ia.

El senyor Rector començà el Lavatori,
agenollat davant dotze atlots els més es-
burbadets de la vila, els qui se guanyaven
el lloc del primer banc a força d'empentes
i poca-vergonya. Les rentava un peu per
hom, dotze peus no gaire nets, més ben dit,
bruts, besant-los després amorosament i
amb humilitat. El sacerdot ajupit, besant
els peus de l'humanitat, irradiava vesllums
de cèlica bellesa.

El sen Xuarp se mirava la fetja dret en el

portal *dels homos*, amb l'espatlla atracada
a l'escanzell com si'l servàs fent-li d'estaló.
Era un jai repelenc, envellit abans d'hora,
odiant i odiat de tothom.

Ja hi havia temps, més de trenta cinc
anys, que no havia passat més envant, car
era cosa sabuda que no *sortia de la pa-
rroquia*, molts de diumenges *salava* la
missa i quant no, s'aturava sempre en el
bat-i-port, per si d'acàs l'esglèsia s'esbuca-
va.

Parlava malament dels capellans. «¡Po-
lissons!» Prou grossa li havien feta, i ell
tenia per adagi que «a qui't fa mal, fes-li
igual» Polissons! Conten que com era fa-
drí el dissapte del Ram anava a confesar-
se, tart ferm, un bon troç passat la *queda*,
i quant arribava an el confessorari el Rec-
tor, després de quatre hores seguides d'es-
coltar missèries, sortí per anar-se'n a fer
col·lació. «Polissó!» Ho havia fet per ell i
en revenja, el sen Xuarp se va fer republicà
i no se confessà pus. No més quant se va
casar va «fê com que confessar-se». Ja hi
havia un grapat d'anys—Deu sab quants!
ell no ho sabia—que no havia vistes les
funcions de Setmana Santa.

Pero aquell Dijous Sant hora-baxenc va
tenir «gust i gana» de veurer-les i se presen-
tà d'hora an el seu lloc del cantó del escan-
zell, tot enllestí amb espartenyas—solia
anar sempre descalç i no tenia sabates—
embotonats els dos únics botons de l'espi-
treladura de la camia, cosa no vista des
que hi havia memòria d'homos, i enfundat
dins un jaquet de llista, la pessa d'etiqueta,
no més usada per portar morts i anar a vo-
tar.

¿Que cercava el sen Xuarp a l'esglèsia?
Res; just hi anava per curiositat, per un
devertiment.

El senyor Rector seguia el Lavatori. A
les hores estava agenollat davant un bal-
drumer, nét del sen Xuarp, lletx com un
mal any, més dolent que una cirera menjada
de formigues, la desesperació del padri per
balitre i mal ànima. El sacerdot li rentà un
dels peus sempre descalços i després s'a-
calà per be'ar-lo. El sen Xuarp no ho ha-
guera fet per mitja pesseta, pres d'estfuga-
tat aristocràtica i d'anipatia an aquell
esquit de perversió.

Dins l'esporguim selvatge de la pensa
del vell hi bruià un sentiment d'admiració
pregona p'el sacerdot, car ell reconeixia
qu'aquell acte era desinteressat, qu'indicava
al manco una mica d'estimació, i ell no po-
dia comprendre que cap estern no avorris
per força aquell nét seu, brut, lletx i dolent.
De bon-de-veres, seria un sant homo el se-
nyor Rector, i ell, el sen Xuarp, hauria anat
tort durant tant de temps? Aquesta interro-
gació llenegà insidiosament borrosa i tèn-
bola dins l'atmosfera caliginosa de son
pensar.

Els centurions de centinel·la se relleva-
ven, amb lleu dringuedetx de llaunetes i en-
ravanament de disciplina militar.

Dins les capelles i p'els alts de la cortina
vermella, agitats per la tremolor dels ciris
i del llantoner, hi voleiaven pellerings de
fosca, com esperits temorecs.

L'església s'era omplida de gom-en-gom i batejava de devoció senzilla, dins una gran quantitat amorfa d'indiferència encuriosida.

Dins les capelles, mesclats amb les devotes i sota llurs observacions i indicacions, els sobreposats de les obreries se preparaven concienziosament per la processó.

Sobre la multitud hi planava una curiositat expectant. Havia de fer el primer sermó un fill del poble, ordenat de diaca dotze dies abans. Tal volta tal conexensa del sen Xuarp amb lo pare del predicador, mort vinticinco anys enrera, va esser la causa vagament motivada de que el vell republicà anàs a l'església.

El diaca pujà a la trona, amb estola creuada sobre el pit. Deia que començava el seu ministeri dins l'església aon el feren cristià; dins el poble aon va nexer, entre persones conegudes i a les quals estava lligat per vincles de sang, d'amistat i de conexensa. «Axò constitueix per mi una de les satisfaccions més grans de la meua vida, però vos tenc a confessar que semblant satisfacció és tristia, dolorosa, i que m'umpli el cor de pena produïda per l'absència de persones estimadíssimes qui se'n anaren per no tornar mai més;—el sen Xuarp esperimentà un calfred que li pujava per l'espinada—produïda també per l'allunyament d'una partida de cristians qui, renunciant la fe de l'avior, mos fan empagair d'esser germans seus;—el vell ho va pendre per ell i se'n avergonyí:—i per l'assunte de que vos tenc de parlar...»

El jove predicador comptava els fets commemorats en aquelles hores,—la preparació de la Cena, l'institució de l'Eucaristia, les recomanacions del Bon Jesús, la traició de Judes de Kariot, l'oració dins l'Hort de Getzamení—fent ressaltar la caritat del fill de Deu en vers dels homes «qui per nosaltres i per la nostra salvació devallà del cel a la terra i se va fer home; se volgué deixar en aliment de les nostres ànimes, i consentí a morir afrontosament perque tenguéssim vida, abundor de vida, vida eterna.»

La narració era persuasiva. El sen Xuarp no la «monprenia de tot» perque l'afalagava en onades de suavitat, insinuant se amb frescor de pluja d'estiu dins son pensament aixut qui s'amarava de dolçors tebes i acariciadores, i poc a-poc el pobre vell parà més l'orella, abandonà el seu posat d'estaló del escanzell, avençà al cap vers la trona, amb l'esguard fit en el predicador, lluent sota les celles de cerres de color indefinita que un no podia dir si eren grises o rosses.

Un infantó començà a plorar. El sen Xuarp l'haguerra esbaltit. «Per què han de dur els infants a l'església i no vos deixen sentir es predicador?» Tenia fam de sentir-lo.

«Ja era vespre de tot. Els carrers de Jerusalem estaven desolats i silenciosos. A una ordre del Bon Mestre, ell i sos dexebles partiren cap a l'Hort de Gethsamení aon

havia de començar la seva Passió dolorosa. D'el camí, en mig de les efusions del seu Còr, tot amor, los feia la comanda suprema: *Vos don un nou manament: estimau-vos uns als altres així com Jo vos he estimats* i Ell les havia estimats fins abajar-se i besar els seus peus, fins a donarlos el seu Còs i la seva Sang».

Seria possible! Si qualqu'ú havia de guardar aquell manament eren els capellans, es *Rectó*, i el sen Xuarp no podia capir que el senyor Rector no l'avorris, amb tan malament com havia parlat d'ell i de les coses de l'Església, i sobre tot amb la que li havia feta una quinzena d'anys abans. Conta que l'havia tret fora de ca seva quant hi donava el Sol-Pas, fent-li ofertes de rosarlo amb una camella se hi tornava,

La pensa del jai un tou de boira i ombra, i son cor una bolidissa d'inquietuts desconegudes. *Estimau-vos uns als altres!* Qualqu'ú el podria estimar a ell? i colombrava borrosament qu'ell era el dolent i que havia anat tort, sentia necessitat d'una reconciliació que finís aquella vida orada, selvatge, d'odi; no perque l'estimassen, sinó perque no l'avorisen. Amb això se'n aconortava! *Estimau-vos un als altres!* Si qualqu'ú podia estimar-lo! Ell estimaria tothom, fins-i-tot el seu net, l'imatge viva de la seva dolentia.

Acabada la processó, quan ja no romanien dins l'església més que beates i devotes amb l'escoà i el maiol qui havien de vetllar tota la nit, el sen Xuarp entrà vergonyosament dins l'església perdent-se dins les ombres de la capella fonda de Comunió.

Sobre la postissada de la Casa Santa els dos *centurions* de centinel la esperaven el relleu definitiu, rígits, heroicament immòvils. La cortina vermella cobricelava el Monument com una onada d'amor. Els ciris lluien en constelació de serafins convertits en flamarades. Dins els llantions apagats del llantoner pipel etjaven els cremallons despedint filets de fum florjos i seriosos.

Quant el senyor Rector, despedides les Autoritats i obreries, se'n tornava a passar la nit davant el Monument de la Víctima d'amor, va sentir un pxxit! feble i temorec dins la capella fonda i cregué veure un'ombra devora el seu confessionari.

Vint minutets després, una veu amb tremolins murmurava ansiosament:—Si té gust de veni a fer el Sol Pas...!

SALVADOR GALMÉS, Pvre.

SETMANA SANTA

Aquesta setmana, per raó dels grans misteris que es commemoren és coneguda arreu del món amb el nom de Setmana Santa i en la sagrada litúrgia amb el de Setmana Mayor.

No poden ni tan sols resumir-se els ritus i cerimònies que en els seus dies es cele-

bren, havent-hi per a això prous llibres que en donen una completa visió i la valor i l'utilitat dels quals és prou conegut pel nostre poble que s'en serveix en aquestes diades per tal de fer més profitosa la seva assistència a les dites sagrades funcions.

Sadollam-nos ben bé de la correntia de pietat que abundantament s'escorra per aquestes diades santes. Que la calor de la seva litúrgia, amb tota sa força dramàtica inflamj de santedat la nostra vida i que no sien debades les cerimònies augustes, car contrariament ens en faria tot temps retret torturador la consciència nostra.

NOTA DEL DIA

No bé el Rei havia confirmat els poders an En Garcia Prieto i ja tornà sortí un altre conflicte gros pel seguiment d'aquest Ministeri. Les Juntes de Defensa de l'exèrcit han servit d'estímul als altres cossos de l'estat per formar ses juntes pel millorament de la classe i del cos respectiu; però no totes les juntes han sigudes respectades com les de la milícia i al tractar de actuar, el Govern les ha disoltas; mes an els cossos de Correus i Telegrafs és estada tant radical la mida pressa, que el Govern per R. D. ha concedit al ministre de Guerra Sr. La Cierva, poders per disoldre els mateixos cossos, prenguent, enseguida, militarment les principals administracions. Al tractar-se de normalizar la situació dels cossos de comunicacions el Sr. La Cierva no ha estat conforme en la ressolució pressa de concedir-los tres millons de pessetes, i al voler renunciar ha produït la crísis a tot el Ministeri, que s'ha anunciat al Congrés de Diputats, després de haver-se lletgit el Missatge de la Corona i haver-se elegits els President del Congrés i del Senat.

S'és tenguda una reunió dels caporals dels partits polítics de Espanya, cridada pel Rei al Palau, sortint d'aquella entrevista un ministeri de altura que presideix el nostre il lustre paisà En Maura.

El nou Govern està constituït en la següent forma:

Presidència: D. Antoni Maura.

Estat: D. Eduart Dato.

Gràcia i Justícia: El Sr. Comte de Romanones.

Governació: D. Manuel Garcia Prieto.

Hizienda: Sr. Gonzalez Besada.

Foment: D. Francec Cambó.

Instrucció pública: D. Santiago Alba

Guerra: Tinent General Marina.

Marina: Capità General de la Armada D. Josep Pidal.

DIETARIOS

DE 1918

SE VENDEN EN ESTA IMPRENTA

Noves d'Inca

Els administradors de Correus i Telegrafs D. Andreu Martí i D. Felip Oliver, veient que sos companys de Ciutat retiraven la firma de adhesió al govern, que havien posada, dimecres dia 20, per solidaritat an el personal de la Península, dirigiren uns oficis al Coronell D. Rafael Romero demanant que l'element militar poria fer-se càrreg de llurs administracions, que ells i tot el personal de ses ordes per solidaritat volien seguir la sort de sos companys.

El mateix dia se fe càrreg de la Administració de Correus el Capità D. Juan Alamy i de la de Telegrafs el Capità D. Josep Julià, tenent a les seves ordes el personal de tropa necessari i hàbil per l'exercissi de les respectives funcions.

Dimecres passat es comensà davant el tribunal Municipal d'aquesta Ciutat, un judici de faltes contra Llorenç Beltrán Salvà, que va ésser denunciat per faltes de consideració i respecte a la Autoritat.

S'és encarregat del Jutgat de primera instancia d'aquest partit el missé i Jutge Municipal D. Miquel Pujadas Ferrer

En conseqüència s'ha encarregat del Jutjat municipal el suplent D. Bartomeu Trias, apotecari.

Divenres, devers les 10 del matí el corresponal del periòdic *Correo de Mallorca* fe passar una pissarra an el carrer Major, donant la afalagadora notícia que el nostre il·lustre mallorquí D. Antoni Maura, s'ha via encarregat de la presidència del Consell de Ministres i posant la llista de tots ells.

La notícia corragué tot-d'una com un llampec per totes les encontrades de la població, umplint de satisfacció tot-hom per tenir aquí D. Antoni molts de partidaris, devots i admiradors.

Amb un atent B. L. M. don Pau Morey, Precursor de l'Audiència, ens ofereix el «Centre Juridic, Administratiu i Mercantil» que acaba de establir an el carrer de Sant Bartomeu, 14. d'aquesta Ciutat.

Preus de nostro Mercat

| | | | |
|--------------------|---|-------|------------|
| Bessó | a | 69'00 | el quintà |
| Blat | a | 26'00 | la cortere |
| Xexa | a | 27'50 | id. |
| Sivada | a | 15'00 | id. |
| Id. forastera | a | 00'00 | id. |
| Ordi | a | 17'50 | id. |
| id. foraster | a | 00'00 | id. |
| Faves pera cuinar | a | 30'00 | id. |
| id. per bestia | a | 26'00 | id. |
| Blat de les Indies | a | 32'00 | id. |
| Monjetes de confit | a | 50'00 | id. |
| Id. Blanques | a | 45'00 | id. |
| Siurons | a | 34'00 | id. |
| Fasois | a | 00'00 | id. |
| Garroves | a | 9'00 | el quintà |

NOSTROS AMICS DIFUNTS

Nostro bon amic D. Ramón Morey Antic, Mestre de Santa Maria, plora la mort de la seva virtuosa mare, que morí diumenge passat.

De veres acompanyam amb el just dolor a a nostro amic i se família per una pèrdua tant irreparable i oferim oracions an el cel per l'etern descans de la cristiana difunta.

FUNCIONS RELIGIOSES

A SAN FRANCESC

Diumenge de Rams, 24, a les 9 i mitja, bendició de rams, processó, i ofici amb la *passio* cantada.

Dijous Sant, a les 8 i mitja, Missa solemne, amb Comunió general i processó al monument.

A les tres i mitja del cap-vespre, Matines i Laudes cantades.

A les 10 i quart de la nit, exercissi de Hora Santa amb meditació i cant.

Divenres Sant, a les 8, Adoració de la Santa Creu, i demés funcions litúrgiques propis del dia.

A les set del vespre, devoció de la soledat de Maria, amb plàtica, exercissi i cant.

Dissapte Sant, a les set i mitja, les funcions propis del dia, A les 9, missa de glòria, repartint-se als feels la sagrada comunió.

Diumenge de Pasco, Missa solemne amb plàtica. A les 7 del vespre, després de la Corona, es darà la absolució general an els terciaris.

A SAN DOMINGO

Diumenge, dia 24, i tots els demés vespres fins al Dijous Sant, exercissi del *Via Crucis*.

Dijous Sant, dia 28. A les 8 del matí, ofici major cantat propi del dia, amb Comunió General i Processó del Santíssim al Monument. A les 10 de la nit, *Hora-Santa* amb sermó i cant de motetes polifònics.

Divenres Sant, (29). A les 7, ofici propi del dia i adoració de la Santa Creu.

Diumenge de Pasco, (dia 31). Al vespre se comensarà l'octavari de Jesús Ressucitat, cantat.

Obres Venals

EN AQUESTA ADMINISTRACIÓ

INCA, MURTA, 5.

MES DE MARIA CASOLÁ. Compost damunt un que n'ordenà un Pare de la companyia de Jesús per M. Durán=40 cts.

DEVOCIONARI LITÚRGIC, arreglat pel Rnt. D. Juan Quetglas i altres clergues—Encuadernat una peseta, en rústica 65 cts.

IN HOC SIGNO VINCES, Poemet Constantiniana per D. Andreu Caimari, Seminarista.—Ptes. 1'50.

APLEC d'Himnes i Poesies del Puig d'Inca del Santuari de Santa Magdalena i de la Creu de La Minyó, de distins autors, dotze composicions.—15 cts.

CANÇÓ D'AHIR per D. Miquel Ferrà (Publicacions de «La Revista» n.º 10) Una peseta.

EJERCICIO DEVOTO para hacer la Hora Santa—10 cts.

ALMA EN VERSO por D. Santiago Vilella Crespo —2 pesetas.

DE LO QUE VI EN LA RUTA por D. José M.ª Tous y Maroto —2 pesetas.

DIAMANTONS replagats a l'agre de la Pàgesia—Aplec I—(Es una fulla feta en forma de romans) 5 cts.

ESTAMPES de la Puríssima, de la Dolorosa, dels Cors de Jesús i Maria amb la coroneta d'or, i de la Sagrada Família—A 6 ptes el millar.

SANTS EVANGELIS traduïts en romans popular per D. Bartomeu Ferrà—30 cts.

CAMPERES. Poesies per D. Pere d'A. Mulet Una peseta.

FLOR DE CART. Contarella (1891-1999) per Mn. Salvador Galmés i Sanxo—Ptes. 1'50.

PREPARACION para ingreso en la 2.ª Enseñanza. Nociones de Geografía sobre el Mapa por D. Juan Grau y Pujol—Nociones generales de conocimientos útiles por D. Pedro Riber—50 cts.

LLIBRERIA

CARRER DE LA MURTA, 5—INCA

Després Obres Venals

LA PASION. Ensayo histórico por el Rdo. P. M. J. Ollivier del Orden de Predicadores. Traduccido del Francés por el Doctor D. Joaquin Torres Asencio. Conónigo Lectoral de la Santa Iglesia Catedral de Madrid.—6 en ptes. rústica.

UNA CANÇÓ NADALENCA. C. Dickens seguida de Novel·la de Vacancés. Traducció de l'anglès per Josep Carner.

(Es el segon tom de la Biblioteca Literària de Editorial Catalana S. A. Barcelona)=2 Ptes.

MATER ABMIRABILIS o sea las excelençias de la Virgen meditadas en los versículos de su Letania lauretana por D. Félix Sardà y Salvany, Pbro. (Conté una bella Estampa de cada mot de la letania i està ricament encuadernat).

ENCICLOPEDIA UNIVERSAL ILUSTRADA EUROPEO-AMERICANA—Tomo XXXV.

DEVOCIONARIS I SETMANES SANTES.—N'hi ha un extens assolit de tota classe propis pel temps de Corema i molt llamatius per regalar a nins i nines de primera comunió—Carrer de la Murta, 5, INCA.

PUBLICACIONS I PERIODICS. En aquesta casa es venen i es suscriuen a les obres i revistes de la important *Editorial Catalana*, com també en venen números sols del diari catòlic *El Debate*, de Madrid.—Carrer de la Murta, 5, Inca.

LA LECTURA POPULAR.—Biblioteca d'autors catalans, que du publicats més de 250 quaderns diferents. De tots n'hi ha existència, a 10 centims. Carrer de la Murta, 5, Inca.

Tip. M. Durán.—Inca.